

2010 M. EUROPOS JAUNUČIŲ ČEMPIONO AUKSO MEDALIS IR NAUDINGIAUSIO ŽAIDĖJO PRIZAS – IŠ LEGENDINIO ARVYDO SABONIO RANKŲ.

Fotodiena / Roberto Dačkaus nuotr.

„**AUKSINĖS**“ **KARTOS ŽYGIS PER EUROPA IR PASAULĮ**

Patekęs į Gintauto Reginos rankas, Jonas tobulėjo taip sparčiai, kad į perspektyvų uteniškį iškart dėmesį atkreipė dauguma Lietuvos jaunimo trenerių. Tarp jų buvo ir Marius Linartas, kuris vadovavo Lietuvos šešiolikmečių rinktinei. Taip, dar nesulaukęs šešiolikos, Jonas tapo Lietuvos U16 rinktinės nariu.

Kitais metais Lietuvos šešiolikmečių rinktinės vairą perėmė treneris Kazys Maksvytis, kuris puikiai pažinojo Jono kartos jaunimą, nes dirbo Kauno krepšinio mokykloje, jau buvo dalyvavęs Lietuvos čempionatuose, jo treniruojami jaunuoliai dalyvavo YNEBL – Šiaurės Europos jaunimo lygoje.

2007 m. Europos jaunučių (šešiolikmečių) čempionate Jonui teko kovoti su metais vyresniais varžovais, todėl uteniškis žaidė palyginti nedaug – po 8 minutes, per kurias spėdavo pelnyti po 2,3 taško. Tačiau iš Europos čempionato Lietuvos rinktinė grįžo su bronzos medaliais.

Kazys Maksvytis prisimena Joną štai tokį: „Jau tada buvo labai aukštas, didelis, bet judrus, gal šiek tiek atsiliko nuo kitų vaikinių kalbant apie techniką ir taktiką, tačiau labai norėdavo laimėti. Fiziškai ne itin stiprus, užtat nebijodavo pasistumdėti po krepšiu, drąsiai kovodavo dėl atšokusių kamuolių, ne kartą yra alkūne į šoną gavęs, ne kartą pats kitam mėlynę įstatęs. Žodžiu, jau tada buvo kietas vyrukas. Kovotojas. Mūsiškė šešiolikmečių rinktinė buvo kovinga, fiziškai gana stipri, bet neturėjom tokio aukšto žmogaus, taigi 206 centimetrų ūgio šešiolikmetis Jonas mums buvo kaip dovana.“

Į 2008 m. Europos šešiolikmečių čempionatą Maksvytis nusivežė komandą, kuri tiesiog nušlavė visus varžovus. Lietuvos rinktinė laimėjo visas aštuonerias žaistas rungtynes, o finale dėl aukso medalių Čekiją sutriuškino net 75:33!

Taip prasidėjo „Auksinės“ (arba „Valančiūno“, kaip dabar jau mėgstama vadinti) kartos žygis per Europą ir pasaulį.

2008 metais Jonas, žaisdamas jau prieš savo bendraamžius, įrodė, kad į Europos krepšinį atėjo naujas neeilinis talentas. Per kiekvienas rungtynes jis vidutiniškai pelnydavo po 14,3 taško, atkovodavo po 11,1 kamuolio, prie laimėto aukso medalio dar pridėjo naudingiausio čempionato žaidėjo prizą.

JONO VALANČIŪNO VEDAMOS IVAIRUS AMŽIAUS LIETUVOS RINKTINĖS KETVERIUS METUS DOMINAVO EUROPOS IR PASAULIO KREPŠINIO ARENOSE.

Fotodiena / Roberto Dačkaus nuotr.

Iš tų laikų Kazys Maksvytis pamena juokingą epizodą: „Atsimenu, rinktinės direktorius Tomas Jasevičius dalija avalynę ir stebisi: „Kas čia per dramblių komanda?“ Mat vienas krepšininkas, Tomas Urbonas, taip pat iš Utenos, 216 cm ūgio, nešiojo 52 dydžio batus, Jonas Valančiūnas – 52,5 dydžio.

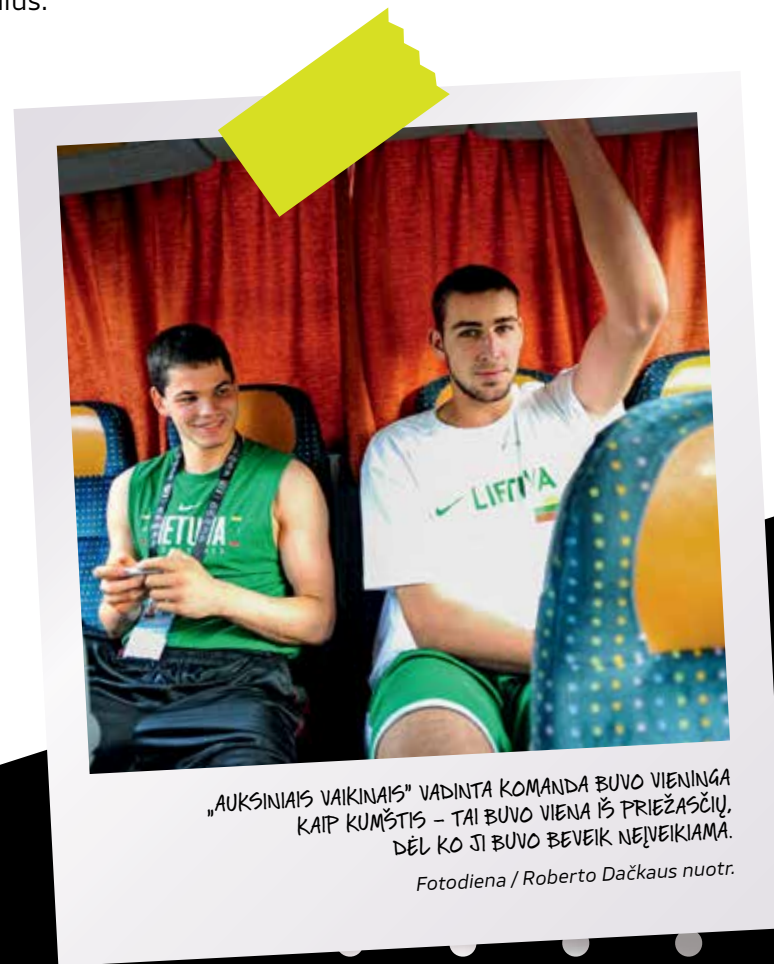
Pasak Kazio Maksvyčio, Jonas buvo geruolis: „Gerai išauklėtas, toks tikras aukštaitis, linksmo būdo, nebijantis pasijuokti iš savęs ir kitų. Dėl to paprastumo labai greit pritapo, nors pirmais metais mačiau, kad jam nelabai drąsu. O jau kai susibičiuliavo su kitais, tada jau tapo lyderiu ir aikštelėje, ir už jos ribų. Aikštelėje jis puikiai blokuodavo

metimus, mikliai sugriebdavo kitam iš rankų išsprūdusį kamuolį, garantuodavo geresnę gynybą. Jonas tapo vienu iš tų žaidėjų, kurie padėjo iškovoti aukso medalius jau pirmame čempionate, kuriame dalyvavome.“

Arvydas Sabonis nešioja 52 dydžio avalynę, Edgaras Ulanovas, Jono Valančiūno komandos draugas jaunimo rinktinėse, – 50 dydžio.

Tuo metu dar gana neseniai treneriu pradėjęs dirbti Kazys Maksvytis iki šiol prisimena puikią atmosferą tose jaunimo rinktinėse. Jaunas treneris, jauni krepšininkai – tobulėjo visi kartu. Ir vežė į Lietuvą titulus bei aukso medalius.

Po pirmojo laimėto Europos čempionų titulo praėjo dveji metai. 2010-aisiais Jono ir Lietuvos rinktinės laukė jau Europos U18 (aštuoniolikmečių) čempionatas. Važiuoti niekur nereikėjo – varžybos vyko Vilniaus „Siemens“ arenoje, kurią Jonas visai neseniai buvo išbandęs, vilkėdamas tuometinio „Lietuvos ryto“ marškinėlius.

„AUKSINIAIS VAIKINAIŠ“ VADINTA KOMANDA BUVO VIENINGA KAIP KUMŠTIS – TAI BUVO VIENA IŠ PRIEŽASČIŲ, DĖL KO JI BUVO BEVEIK NEIŠVEIKIAMA.

Fotodiena / Roberto Dačkaus nuotr.

JAUNIEJI PASAULIO UŽKARIAUTOJAI. DALIS AUKSINĖS LIETUVOS DEVYNIOLIKMEČIŲ RINKTINĖS PO LAIMĖTŲ AUKSO MEDALIŲ PRIĖMIME PAS LIETUVOS RESPUBLIKOS PREZIDENTĘ DALIĄ GRYBAUSKAITĘ (IŠ KAIRĖS Į DEŠINĖ: ŽAIDĖJAI ROKAS GIEDRAITIS, TAUTVYDAS SABONIS, JONAS VALANČIŪNAS, J.E. DALIA GRYBAUSKAITĖ, ŽAIDĖJAS EGIDIJUS MOCKEVIČIUS, TRENERIS KAZYS MAKSVYTIS IR ŽAIDĖJAS ŽYGIMANTAS SKUČAS.

Fotodiena / Roberto Dačkaus nuotr.

Lietuvos rinktinė ir vėl buvo nugalima – laimėjo visas žaistas devynerias rungtynes ir savo sirgalių akivaizdoje pelnė čempionų titulą bei aukso medalius. O Jonas dar kartą buvo išrinktas naudingiausiu čempionato žaidėju.

Tą vasarą Vilniuje Lietuvos rinktinė laimėjo ne tik auksą, bet ir iškovojo kelialapį į devyniolikmečių (U19) pasaulio čempionatą, ir po metų, 2011-aisiais, išvyko į Latviją. Kazys Maksvytis puikiai prisimena, kad būtent tame pasaulio čempionate ypač išryškėjo Jono kaip lyderio įtaka komandai. „Atvažiuome kaip Europos čempionai, daug kas mus vadino vienais iš favoritų. Ir staiga pasaulio čempionate per pačias pirmas rungtynes gavome į kailį nuo kroatų. Jonas tada jau buvo kapitonas. Sukvietė komandos narius, pasikalbėjo, ir visi iškart pasitempė.

2010 metais Europos U18 čempionate Jonas Valančiūnas buvo ryškiausia žvaigždė. Finalo rungtynėse su Rusija dėl aukso jis pelnė net 31 tašką ir atkovojo 18 kamuolių.

TŪKSTANČIAI ŽMONIŲ KAUNE SUTIKO LIETUVOS RINKTINĘ PO PERGALĖS PASAULIO JAUNIMO (IKI 19 M.) ČEMPIONATE.

Fotodiena / Roberto Dačkaus nuotr.

Jonas ryžtingai vedė paskui save kitus. Ir komanda juo tikėjo.“

Jonas lyderis buvo ne tik už aikštės ribų. Jo pasiekimai žaidžiant su geriausiais pasaulio devyniolikmečiais buvo tiesiog fantastiški – tame čempionate vidutiniškai per rungtynes jis pelnydavo po 23 taškus ir atkovodavo po 14 kamuolių. Ir šiame čempionate niekam nekilo abejonių, kad naudingiausio žaidėjo prizas atiteks jaunajai Lietuvos krepšinio žvaigždei.

Beje, kadangi čempionatas vyko visai šalia Lietuvos, mūsų rinktinė turėjo ir šeštą žaidėją – savo ištikimuosius austruolius. Kuo arčiau finalo artėjo Lietuva, tuo daugiau mūsų sirgalių keliavo į Latviją palaikyti saviškių jaunųjų talentų. Per finalines rungtynes 10 000 žiūrovų talpinanti Rygos arena buvo sausakimša, o didžiąją dalį sirgalių sudarė Lietuvos krepšinio fanai.